
Chương 10

Quang nhìn danh sách những người đầu tư và tên những công ty để chàng làm thủ tục giấy tờ thành lập và không khỏi băn khoăn. Số công ty lên đến hơn hai mươi, gồm đủ loại và ở khắp các tiểu bang trên Hoa Kỳ. Hơn mười mấy thành phố lớn nhiều người Việt ở đều có sự hiện diện của các công ty này: Quận Cam, San José, Houston, Atlanta, Washington D.C., Seattle, Oklahoma City... Quang thấy các công ty này nằm trong ba loại: đầu tiên là các công ty chuyển tiền về Việt Nam, loại thứ nhì là các công ty về địa ốc và sau cùng là các công ty đầu tư. Hơn hai mươi người với tên đặc sệt Việt Nam làm chủ từng công ty, không thấy một tên lai căng như John Nguyễn, Tony Phạm... Các công ty này được xếp đặt để trực thuộc một trong bốn công ty lớn đặt tại 4 khu có người Việt ở đông nhất: Orange County, San José, Houston và Washington, D.C. Bốn công ty này lại là subsidiary, trực thuộc vào một công ty đầu tư trụ sở trên New York. Nhưng làm chủ sau cùng là một công ty khác, không phải tại Hoa Kỳ nhưng nằm ngoài khơi vùng Caribbean, hòn đảo Cayman Island.

Theo lời Tuyền, một số các công ty này đã hoạt động và có giấy tờ, nhưng phần lớn chưa thành hình. Cần nhất là việc xin giấy tờ cho 4 công ty lớn tại 4 vùng và công ty chính tại New York. Công ty chủ chốt tại Cayman Island đã được thành lập nhưng ai làm chủ chính Tuyền cũng không được biết và khuyến cáo Quang không nên tò mò tìm hiểu thêm. Chỉ cần Quang làm giấy tờ cho trót lọt và ổn thỏa để hệ thống kim tự tháp của các công ty nhỏ sau cùng đều trực thuộc một cách hợp pháp công ty nằm trong bóng tối tại Cayman Island.

Quang mở hồ sơ cho vùng Quận Cam. Có hai công ty chuyển tiền về Việt Nam đã có người đứng tên làm chủ. Một công ty bán si thực phẩm trên Los Angeles. Một công ty khác trông coi 3 tiệm ăn tại Fountain Valley, Long Beach và San Gabriel. Một công ty nữa làm chủ một thương xá ngay tại Westminster. Nhiệm vụ

của Quang là làm giấy tờ cho một công ty lớn bao trùm gọi là holding company cho các công ty nhỏ trên tại vùng Quận Cam này. Người đứng tên làm chủ là Trương Quý Tài. Quang nhìn lại tờ giấy. Tài nào? Chẳng lẽ Tài bún, tên lưu manh nổi tiếng tại vùng này?

Quang đã có nhiều dịp gặp Tài bún và chàng biết hẳn ta rõ hơn ai hết. Văn phòng chàng hai năm trước đã đại diện cho Tài trong một vụ kiện lườm đảo. Hẳn cùng năm người hùn nhau mua một khu shopping trên đường Brookhurst. Những người kia là anh em họ của Tài, tin tưởng hẳn nên giao tiền để hẳn đứng tên. Thực sự những người này muốn đứng tên cũng không được vì đều ăn welfare, hưởng trợ cấp và dùng thẻ y tế Medi-Cal của chính phủ. Tiền họ có nhiều nhưng đều đứng tên con cái và khai gian để ăn tiền chùa của tiểu bang, được đồng nào hay đồng đó! Bao nhiêu vốn liếng dành dụm đưa cả cho Tài để làm ăn sau khi nghe hẳn hứa hẹn mua khu shopping này một sẽ lời mười, chắc ăn như bắp. Người đưa cả trăm ngàn đô la, người khác tối thiểu cũng năm sáu chục ngàn. Khu shopping mua trị giá tám trăm ngàn, mấy tháng sau Tài bán cho một công ty của Tàu Đài Loan có hơn sáu trăm ngàn và tuyên bố với các người hùn là bán lỗ, phần đóng góp của mấy người chui vào phần lỗ gần hết.

Nhưng sự thật, Tài đã bán khu shopping này được hơn một triệu hai. Tuy nhiên trên giấy tờ, chỉ để bán giá có sáu trăm ngàn. Phần sáu trăm ngàn còn lại được bọn Tàu trả bằng cổ phần trong hai công ty khác của tổ hợp bọn chúng. Dĩ nhiên, thoả thuận này ngầm giữa hai bên vì cả hai phía đều có lợi. Tài lưỡng được của mấy người anh em họ vài trăm ngàn, bọn Tàu Đài Loan cũng có những mảnh mung riêng của chúng đối với tổ hợp công ty chính ở Đài Loan nên cả hai bên ngầm miệng ăn tiền.

Những người anh em họ của Tài đâm đơn đi kiện và Quang được Tài nhờ làm luật sư biện hộ. Vụ kiện quá dễ dàng vì bên nguyên cáo không có giấy tờ gì để chứng minh là có phần hùn chung với Tài. Quang chỉ mất

một thời gian tối thiểu để tòa án hủy bỏ vụ kiện. Nhưng chàng đã đủ thời giờ để tìm hiểu sự việc và vì một câu nói hớ của Tài, chàng đã biết được mảnh lối gian manh của Tài và bọn Tàu Đài Loan. Quang không nói gì và cũng không để lộ cho Tài biết là chàng đã hiểu mọi sự. Quang muốn để đó như một dây thông lọng, treo hồ vào cổ Tài. Đến khi nào có việc cần chàng sẽ lôi ra!

Quang ghi tên Tài vào cuốn sổ tay nhỏ. Chàng sẽ phải tìm hiểu nhiều hơn về Tài bún và tổ chức làm ăn mới này. Thiết lập một hình thức kim tự tháp về công ty với một đại công ty nằm chóp ở Cayman Island không thể là một hình thức làm ăn lương thiện được. Nhất là với Trương Quý Tài nằm trong ổ. Quang cười thầm. Nghề nghiệp chàng phải tiếp xúc nhiều với mọi hạng người lưu manh, nhưng lưu manh tới cỡ Tài ở vùng Orange County này cũng chỉ có một số ít chàng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Quang nhìn tấm ngân phiếu Tuyền mới đưa chàng mấy hôm trước. Tiền retainer trả cho văn phòng luật sư của Quang mạng con số 100,000 đô la để thưởng và tròn trịa. Tấm check của ngân hàng Citicorp để tên chàng, công ty đứng tên trả là Red Dragon, Inc. trụ sở tại 1200 Liberty Road, Cayman Island. Hai chữ ký của President và Treasurer là Paul Vanderberg và Henri Lebeau. Không phải tên Việt Nam như chàng dự đoán. Quang tặc lưỡi. Dĩ nhiên một mạng lưới kim tự tháp công ty không thể để tên Việt Nam ký ngân phiếu số tiền lớn như thế. Nhưng Quang đoán chắc người chairman đứng đầu Red Dragon, đại công ty với tên đây về Á Châu này phải là một người Việt Nam.

Quang gạt ý nghĩ nhen nhúm trong đầu sang một bên. Chuyện đâu có đó. Chàng cần phải bận tâm về việc làm giấy tờ cho hơn 20 công ty nhỏ và 4 công ty holding cho 4 thành phố lớn tại Hoa Kỳ này trước khi bỏ thời giờ để tìm hiểu thêm về nhóm người Việt nào đã có một số tiền quá lớn như thế để đầu tư. Chỉ cần họ trả tiền đều đặn. Ngoài ra họ là ai hay thế lực đến thế nào để sai khiến một tên sùng sỏ như Trương

Quý Tài chàng cần gì phải lưu tâm đến quá nhiều!

* * *

Quang ngẫm nghĩ về những chuyện chàng phải tiêu cho số tiền 100,000 đô la đang có trong tay. Chàng không bao giờ giữ tiền lâu. Có bao nhiêu chàng tiêu sạch, nhanh chóng, gọn ghẽ. Như thể tiền là một con lươn, rơi vào tay sẽ trơn tuột rơi xuống! Quang không thể hiểu sao trên đời có những người tằn tiện, không dám tiêu, bao nhiêu tiền cất hết vào nhà băng. Như thể mỗi tháng nhìn số tiền trong chương mục và lấy đó làm khoái lạc cuộc đời! Chàng biết nhiều người giàu có tại Quận Cam này nhưng không dám ăn mặc, đi xe Ford cũ rích 15, 16 năm tuổi thọ, ăn uống sang trọng nhất là bữa phở ngày cuối tuần. Tiền để trong ngân hàng lên đến ba bốn trăm ngàn Mỹ Kim, nhưng nhà vẫn ở khu đen hay Mẽ. Tóm lại chỉ có tiền vào không có tiền ra. Đùng một cái, những anh này lo âu tiền bạc nhiều quá, ngã lăn ra đứt mạch máu đầu. Kết quả nằm một chỗ, ú ớ nói không được, tê liệt cả người, chỉ còn nhờ vợ con cho húp cháo sống dở chết dở vài tháng rồi đi chuyển tầu suốt. Bao nhiêu tiền bạc chết đi để lại cho người vợ đúng hai tháng sau tái giá với tên kép trẻ đẹp vẫn thường bao trước đây. Con cái hút sách đi bụi đời thành du thủ du thực!

Quang nhìn những cảnh này và thấy mình đúng! Chàng không vướng bận gì, không phải lo cho ai, tại sao phải để dành tiền. Nên tiền kiếm càng nhiều chàng càng tiêu tợn.